

کپ و گفت

پاتریشیا آلدنا

محتوا، برگ برنده ادبیات کودک و نوجوان ایران است

حمید نوربخشی

■ پاتریشیا آلدانا، رییس انتشارات Groundwood Books و رییس پیشین دفتر بین‌المللی کتاب برای نسل جوان (IBBY) در سال‌های ۲۰۱۰-۲۰۰۶ برای انجام یک سفر کاری چند روزی را میهمان ایران بود. آلدانا به دلیل سابقه مدیریتی‌اش در انتشار آثار مستقل در حوزه ادبیات کودک و نوجوان در جهان از سویی و نیز تجربه ریاست بر دفتر بین‌المللی کتاب

برای نسل جوان از سوی دیگر، دارای تجربه‌ها و حرف‌های قابل اعتنایی در حوزه ادبیات کودک و نوجوان است که برای ناشران و نویسندگان این عرصه در کشور ما می تواند قابل اعتنا

به شمار بیاید. او اکنون چند کتاب از ایران را برای چاپ در گوشه دیگری از جهان انتخاب کرده است.

■ ■ ■

■ **خاتم آلدانا**! به اعتقاد شما و با توجه به شناختی که از حوزه ادبیات کودک و نوجوان در جهان و نیز حضور چند روزتان در تهران به دست آورده‌اید و نیز سابقه آشنایی‌تان با ادبیات کودک و نوجوان ایران به نظر شما آیا ادبیات ما با آنچه شما آن را استاندارد این عرصه می‌دانید، فاصله دارد؟

به نظر من ادبیات کودک و نوجوان ایران در سال‌های اخیر چه از نظر متن و چه از نظر محتوا در سطح بسیار بالایی قرار دارد. این صحبت امروز نیست، من قبل از اینکه به تهران بیایم، هم این‌ را گفته بودم و امروز هم که در تهران هستم، این را می‌گویم و بر آن اصرار دارم. ■ **برای ادبیات کودک و نوجوان ایران، این روزها جهانی شدن به عنوان یک دغدغه از اهمیت بالایی برخوردار است. شما ادبیات فعلی کودک و نوجوان ما را تا چه اندازه دارای زبان و ادبیات جهانی دیدید؟**

من در اندازه‌ای نیستم که دل خایقه جهانی را در ادبیات کودک و نوجوان بشناسم یا بخواهم در رابطه با آن اظهارنظر کنم اما قدر مسلم این است که بازار کتاب‌های ایران نمی‌تواند در راستای بازار کتاب‌هایی مثل هلر پاتر قرار بگیرد و البته دلپیش را هم دقیقاً نمی‌دانم اما نکته مهم این است که افراد بسیاری در این بازار هستند که کیفیت محتوای کتاب برایشان مهم‌تر از جذابیت‌های ظاهری و تبلیغاتی کتاب است. من هم با این دید نگاه می‌کنم و کتاب‌های ایرانی هم درست در همان جاست که بازدیدکننده و بازار دارد. به ویژه حضور خلاقیت و انسانیت در داستان‌های ایرانی که ناخوداگاه خوانندگان ایرانی را جذب می‌کند.

■ **اما حتی با وجود در نظر گرفتن این بازار، باز هم سهم ایران در بازارهای جهانی کم است.**
راه حضور در بازارهای جهانی ساده است؛ باید در آن بود. باید ناشران همدیگر را ببینند. شما باید بازارهایی مثل چین را بیشتر ببینید و در نمایشگاه‌های بین‌المللی کتاب مثل فرانکفورت و بلونیابیشتر از قبل حاضر باشید. آثار شما در این بازارهاست که دیده می‌شود و می‌تواند معرفی شود و در معاملات جهانی کتاب برای خود جایی دست‌وپا کند. این حضور بسیار مهم است و نباید از کنار آن سرسری گذشت. تاکید من به این خاطر است که با توجه به نوع آثار منتشر شده در ایران در سال‌های اخیر، تنها حضور در بازارها و نمایشگاه‌های جهانی است که می‌تواند منجر به این شود که ناشران خارجی، شما و آثاران را ببینند و امکان ارتباط شما با هم فراهم شود. ■ **آیا صرف محتوای کتاب می‌توانیم به مقابله با تکنیک‌های کتاب‌سازی و رقبایمان برویم؟ شما خوب می‌دانید که کتاب کودک و نوجوان گاهی در شرایط کنونی از یک رسانه‌به سه یک ابزار چند رسانه‌ای مبدل می‌شود و ما در ایران هنوز این تکنیک را باور نداریم.**

بله. شک نکنید من به پشتوانه تجربه‌ام در امر نشر این را به شما می‌گویم که می‌توانید درست است که بیشتر ناشران انگلیسی‌زبان متأسفانه تنها به منافع اقتصادیشان فکر می‌کنند اما بسیاری از آنها چیزی در درج ادبیات کودک و نوجوان شما نمی‌دانند و البته برای هر پیدا کردن به آن نیز به دنبال منابعی می‌گردند و اگر پیدایش کنند، بدون شک با آن کار خواهند کرد. در نتیجه، شما باید محتوای کتاب‌هایتان را به عنوان یک برگ برنده نگه کنید.

خبر آخر

باب دپلن نقاش به نیویورک می‌رود

■ ایستنا: مجموعه‌ای از نقاشی‌های باب دپلن، هنرمند افسانه‌ای دنیای موسیقی که حاصل سفر وی به قاره آسیا است در گالری «گوگوشیان» نیویورک در معرض دید عمومی قرار می‌گیرد. اکثر این آثار هنری در طول اجراهای بهار سال گذشته دپلن در چین و ویتنام خلق شده‌اند. در گزارش آرت اینفو، این نمایشگاه که از بیستم سپتامبر تا ۲۲اکتبر (۲۹شهریور تا ۳۰مهر) برپا می‌شود، تصویری از مردم، معماری، مناظر خلابانی و طبیعی را در بر می‌گیرد. باب دپلن از دید بسیاری تأثیرگذارترین چهره در تاریخ موسیقی آمریکا بوده است. برخی از ترانه‌های او توسط بسیاری از خوانندگان مشهور دوباره‌خوانی شده که از جمله آنها می‌توان به «فرانز فریزر دیدبانی» که توسط «جیمی هندریکس» اجرا شده اشاره کرد.

یاد

در مراسم رونمایی جشن‌نامه ابوالحسن نجفی

آهسته رفتن اما پیوسته رفتن

حسین معصومی همدانی

انتشار جشن نامه ابوالحسن نجفی سبب شد تاانتظار کسانی که سال‌ها می‌خواستند که نجفی چیزی از خود بگوید،بر آورده‌شودوحالااز طریق این جشن‌نامه‌می‌توان کسی را که تا امروز فقط از طریق آتاریش می‌شناختیم، بیشتر بشناسیم. به نظر من گفت‌وگویی که در این کتاب با نجفی انجام شده است یکی از بهترین و زیباترین گفت‌وگوهایی است که تا به حال خوانده‌ام، چراکه در این گفت‌وگو هر دو طرف جرات آن را داشته‌اند که حرف خود را بزنند. خاطرم هست زمانی که غلط نویسیم منتشر شد واکنش‌های مختلفی را ایجاد کرد - که برخی از این واکنش‌ها علمی هم نبودند - و جدالی که بر سر این کتاب پس از انتشارش در گرفت تا حدودی از حوزه زبان و زبان‌شناسی خارج شد. در اینکه نجفی روی زبان بسیار حساس است هیچ تردیدی وجود ندارد و همه بر سر آن توافق داریم. اما این جدالی که بر سر کتاب غلط نویسیم ایجاد شد، گویای آن است که تصور یا تعریف مشخص و واحدی از زبان و مسایل مربوط به آن وجود ندارد. گمان

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

ادب‌و هنر

نظر

محمد سلطانی‌فر
استاد ارتباطات

متأسفانه در دو هفته گذشته در خبرها شنیدیم که دو کودک ۱۲ساله به تقلید از سریال‌های ماه رمضان خود را حلق‌آویز کرده‌اند. طبق برآوردهایی که ما در رسانه‌ها انجام داده‌ایم، میزان تأثیر برنامه‌های تلویزیونی به ترتیب روی نوجوانان و سپس جوانان و در آخر خانم‌ها بسیار بیشتر از قشرهای دیگر است. در تمام دنیا و کشورهایی که پخش آزاد رسانه‌ای دارند، برای پخش برنامه کودکان و نوجوانان محدودیت‌ها و فشارهایی وجود دارد. دنیای غرب هم با وجود تمام آزادی‌هایی که دارند، اجازه پخش برنامه برای کودکان و نوجوانان را به همه نمی‌دهند. همین امر می‌تواند نشان‌دهنده تأثیر زیاد برنامه‌های تلویزیونی بر سنین پایین باشد. گرچه تحقیقی در این زمینه انجام نداده‌ایم اما به طور میدانی می‌توان تأثیر فیلم‌های چینی که اخیراً به کرات در تلویزیون نمایش داده می‌شود را در صحنه‌های زد و خورد و درگیری‌های خیابانی مشاهده کرد. صحنه‌های

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

در حاشیه تاثیر منفی سریال‌های ماه رمضان

کودکانی که خود را به دار می‌کشند

شمشیرزنی و کتک‌کاری که در این فیلم‌های ارزان قیمت نشان داده می‌شود، تأثیرات زیادی بر نوجوانان می‌گذارد. مثلاً در کشتن آقای داداشی قوی‌ترین مرد ایران می‌توان ردپایی از این برنامه‌ها را جست‌وجو کرد. شاید اگر تحقیق درستی انجام شود، بتوانیم تأثیر رسانه بر نزاع‌های خیابانی را دریابیم. به طور نمونه دیروز من در ساعت پخش برنامه‌های کودک این صبح به تماشای تلویزیون به نشستم و متأسفانه تمامی شبکه‌ها برنامه‌های خشن و به عبارتی یک مشت شمشیرزن را نمایش می‌دادند. در دنیای امروز بچه‌ها ما بیشتر از آنکه تحت تأثیر پدر و مادرها باشند، تحت تأثیر رسانه‌ها هستند. در تمام دنیا کاتال‌های ویژه برای کودکان و نوجوانان وجود دارد، همچنین ساعات پخش مشخصی برای برنامه‌ها در نظر گرفته می‌شود و در ساعاتی که کودکان به تماشای تلویزیون می‌پردازند، برنامه‌ها با محدودیت روبرو هستند. در حالی که در ایران همه فیلم‌های جنگی در ساعاتی پخش می‌شود که مخصوص برنامه‌های کودکان و نوجوانان است و قطعاً این فجایع نمایش داده می‌شود را در صحنه‌های زد و خورد و درگیری‌های خیابانی مشاهده کرد. صحنه‌های

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■

■ ■ ■</